

ADRIAN MUTU

În colaborare cu CĂTĂLIN OPRÎȘAN

REVENIREA DIN INFERN

POVEȘTEA NEȘTIUTĂ A VIEȚII MELE

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

Cuvânt-înainte

Mi-l amintesc perfect pe Adi, cel din prima sa zi la Parma, fix acum 20 de ani: un tânăr îndrăzneț, care avea nevoie, însă, de certitudini. Juca la mijlocul terenului, lateral, și, după antrenamente, îi spuneam: „Trebuie să apari mai mult în centru!” L-am urcat puțin mai în față și a început să marcheze, devenind ceea ce peste ani suporterii celor din Firenze aveau să numească „Il Fenomeno”.

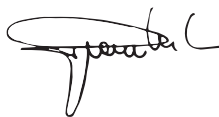
Relația noastră a fost una incredibilă, fără pauze, pe gazon și în afara lui. Ne-a legat o afecțiune profundă și ne-am respectat reciproc, chiar și în cele mai complexe momente ale vieții lui Adrian.

Profesional, mi-a adus multe bucurii, atât la Parma, cât și la Fiorentina. Uneori, trebuia să-l mai urechez puțin, dar pe teren te bazai, întotdeauna, pe el și pe al său talent. Niciodată banal, niciodată previzibil, avea o inteligență specială, ironică, reușind, de fiecare dată, să se „lipească” de mine și de colegii de echipă.

A fost o onoare să-l pot antrena și să-i rămân prieten pentru totdeauna.

Cu mine, s-a exprimat pe stadion. Cu această autobiografie, o face alergând printre rânduri. Citiți-o!

CESARE PRANDELLI, Italia, 2022

Prefață

Nu există o poveste mai spectaculoasă decât cea a lui Adrian Mutu, cel puțin în fotbal. Cu urcușuri și coborâșuri, lacrimi și hohote de râs, disperare și speranță. Adi este rockstarul fotbalului mondial. Bad boy cu suflet.

L-am cunoscut pe Adrian într-un club, iar pentru cine măcar a auzit de unul dintre noi, acest fapt este extrem de natural. Era ora 3 dimineața și ne aflam pe malul lacului Floreasca. Am început să vorbim. El tocmai terminase la Fiorentina și era într-un an sabatic. Eu eram în ceva ce risca să se transforme într-un deceniu sabatic.

Am început să vorbim și mi-a spus că știa că părinții mei au construit un orfelinat de care ne și îngrijim. M-a întrebat cum ar putea să ajute. I-am spus că sunt convins că ar fi extraordinar dacă ar merge cu mine la sediul fundației și am juca fotbal alături de copiii mei. O mai făcusem în trecut cu Mihai Bendeac și știam ce efect are asta asupra puștilor. „Mergem azi! Când te trezești?” I-am răspuns că mă trezesc când vrea el și mi-au stat în gât vorbele. La

ora 9.00 mă suna dacă sunt gata să mergem la copii. Mahmur peste măsură, m-am dus totuși să-l iau, să mergem la orfelinat. Nu puteam să ratez ocazia asta, copiii mei urmau să schimbe câteva mingi cu o legendă internațională.

A fost o zi superbă, iar Adi, extrem de drăguț cu fiecare dintre ei. Ne-am despărțit prieteni și o perioadă nu ne-am mai văzut.

Reîntâlnirea a venit peste câțiva ani, când deja devenise antrenor la diverse echipe din România. Avea mai mult timp, stătea mai mult în țară și am apucat să ne cunoaștem mai bine. Am început să înțeleg cum funcționează, am apucat să cunosc omul. Plăcerea cea mai mare este să-mi vorbească despre copiii lui și despre relația pe care o are cu ei. Am vorbit și despre părinții lui și cum a fost crescut, despre pasiunea lui pentru fotbal și despre toate aventurile trăite în jurul acestui sport în Anglia și Italia.

Nu am calități nici cât să umplu un singur rând al acestei pagini. Simt însă unde este o poveste ce merită spusă.

Dacă mă mândresc cu ceva este că l-am convins pe Adi că această carte trebuie să existe și că am făcut-o posibilă. Dacă regret ceva este că nu am scris-o eu.

Am stat de vorbă nopți întregi și l-am pus pe Adrian în legătură cu echipa de la Bookzone. Am avut o strângere de inimă, era prima dată când lasam să se concretizeze fără mine un proiect în care credeam atât de mult.

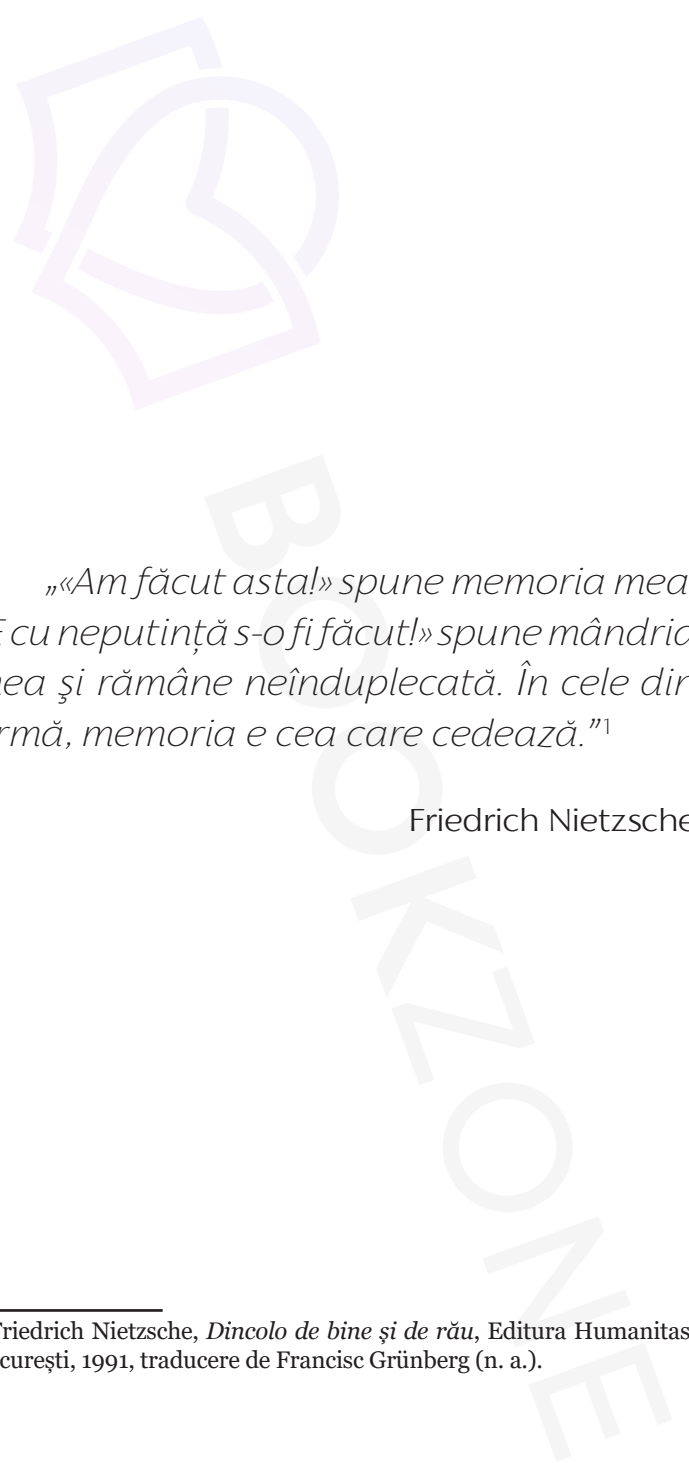
Astăzi, după ce am citit această carte, îmi dau seama că nimeni nu putea s-o scrie mai bine decât Cătălin Oprișan. Astăzi, sunt împăcat. Nu este o carte despre fotbal, exact cum mi-o imaginam și eu. Ci o

carte despre viață, despre dragoste, ambiție, cocaină, glorie și prăbușire, succes și iad în formă pură. Este o carte despre un puști, un bărbat, un om.

Cătăline, te felicit din toată inima pentru această carte! Filmul însă îl fac eu, sper că mă înțelegi! Vreau să știi și tu, și Adrian că pentru un scenarist nu există un erou mai bun decât Adi Mutu. Eroii perfecți sunt insipizi. Eroii fără de greșală nu creează atașament. Eroii impecabili nu sunt credibili, nu vând, nu sunt iubibili. Adrian Mutu este eroul perfect. Este personaj cu o adevărată „călătorie”, mesaj, morală și salvare.

Astăzi, eroul nostru este ambasador al fundației Metropolis și al inițiativei #spitalepublicedinbaniprivati. Astăzi, Adrian Mutu merge cu mine prin spitale și luptă alături de mine să renovăm spitale de stat. Astăzi, riscăm amândoi să ne transformăm în eroii aceia plictisitori, când de fapt prin vene ne curge sânge de antieroi.

CODIN MATICIUC

„«Am făcut asta!» spune memoria mea.
«E cu neputință s-o fi făcut!» spune mândria
mea și rămâne neînduplecată. În cele din
urmă, memoria e cea care cedează.”¹

Friedrich Nietzsche

---

¹ Friedrich Nietzsche, *Dincolo de bine și de rău*, Editura Humanitas, București, 1991, traducere de Francisc Grünberg (n. a.).

În loc de încălzire...

Dacă cineva m-ar întreba ce caut aici, într-o vilă de la capătul lumii, unde ferestrele au gratii și de unde poți vedea doar arătură și o mică parte dintr-o pădurice, jur că nu știu ce i-aș putea răspunde! Cu ceva vreme în urmă, prin mâini îmi trecuse un număr al faimoasei reviste spaniole *Don Balon*. „Pep” Guardiola, marele jucător de la FC Barcelona și viitorul antrenor de top, evolua în Italia, tocmai ce-și terminase perioada de suspendare după ce fusese găsit pozitiv cu nandrolon, iar imaginea-l surprinsese pe banca de rezerve. Titlul era: *„Ce caută un tip ca tine într-un loc precum acesta?”* și făcea aluzie la faptul că un fotbalist de valoarea lui, deținător de Cupa Campionilor Europeni, era rezervă și abia mai prindea ultimele minute pe terenul de joc. Știu că fotografia aceasta, cu textul de rigoare, avea să mă urmărească săptămâni întregi, pentru că fix așa mă simțeam și eu: aveam peste 80 de meciuri în prima divizie din România, evoluasem în 100 de partide în Serie A, Chelsea plătise pentru transferul meu 15,8 milioane de lire sterline, eram „căpitanul”

echipei naționale și, cu toate acestea, stăteam într-o cameră mare, vopsită în alb, în care se găseau doar două fotolii și o masă, și priveam un ceas, încercând să grăbesc trecerea secundelor.

Tipul din fața mea, un bărbat pe la 40 de ani, mă analiza în liniște. Eram doar eu, cu gândurile mele, pe care încercam să mi le pun în ordine, pentru că mă aflu în cea mai ciudată perioadă nu numai a carierei mele, ci și a vieții, iar cel ce ocupa scaunul de vizavi mă „scana” din cap până în picioare, puțin după ora 7 dimineața? Știa, oare, cine sunt? Știa că fusesem transferat la Chelsea la doar 23 de ani, că bifasem 36 de partide în primul meu sezon de Premier League, că mă adaptasem imediat în trupa lui Claudio Ranieri, că aveam un salariu mare și că lumea-mi era la picioare? Știa că fusesem cumpărat după ce uimisem la Parma și că intrasem, fără teamă, într-un vestiar în care se echipau, printre alții, Makélélé, Desailly, Lampard, Veron, Crespo ori John Terry? Nu, era clar că nu cunoștea toate aceste detalii! Altfel nu avea cum să mă întrebe, după 10 minute de tăcere: *„How do you feel?”* Deja începusem să „fierb”, simțeam că-mi ies din minți. *„I’m good!”*, am răspuns, crezând că asta e tot, că mă lasă în pace, că voi pleca, apoi, în camera mea. Dar tipul s-a mai uitat pe pereți încă 20 de minute, fără să scoată un sunet. În afară de respirațiile noastre și de limba ceasului ce trecea peste fiecare minut, jur că nu se mai auzea altceva! M-am ridicat, puțin, de pe fotoliu: *„Ce facem aici, ne privim unul pe celălalt și ne mai aruncăm, din când în când, o întrebare stupidă?”* *„Nu!”*, a venit răspunsul. *„Vei fi OK abia atunci când vei privi înăuntrul tău, când vei înțelege că ai probleme,*

că poți vorbi despre acestea, despre tot ceea ce te macină și când vom începe să le rezolvăm. Până în acel moment nu poți zice «I'm good», clar?»

Probabil că acesta a fost momentul în care m-am „trezit”. Mă simțeam ciudat, în cel mai de jos punct de când mă știam, și, cu toate acestea, îmi jurasem că nu voi ceda și că voi reveni la fel de bun cum am fost, dacă nu peste, în pofida multora care mă considerau „terminat”.

Primele zile din decembrie 2004. Eram *Adrian Mutu*, un fotbalist cu un salariu săptămânal de star de cinema, cu o mașină ultimul tip și cu bonusuri de performanță. Trăiam la Londra, un oraș ce te înghițea cu totul dacă nu dejucai jocul la ofsaid, proaspăt divorțat, fără posibilitatea de a-mi vedea fiul de doi ani, fără prieteni adevărați, dar cu poză pe prima pagină a tabloidelor ce vindeau, zilnic, 800 000 de numere.

Cel din fața mea se numea *Peter Kay*, unul dintre cofondatorii „Sporting Chance”, clinica de reabilitare în care mă găseam după ce fusesem depistat pozitiv cu cocaină în urma unui control antidoping realizat de echipa mea, Chelsea Londra.

Fusesem sus, sus de tot, căzusem de pe un cal mare, dar tot ceea ce-mi doream era să nu mă dau bătut.

Aceasta este povestea mea. Nu numai despre fotbal, ci despre viață, despre cum succesul te prinde nepregătit, pentru că nimeni nu ți-a vorbit despre acest lucru în tinerețe, despre cum oamenii uită că ai făcut bine pentru a-ți aduce aminte doar că ai produs rău, despre puterea de a recunoaște că ai greșit, că

ADRIAN MUTU

poate, uneori, ai pierdut totul, dar ai luat-o de la capăt, despre depresie, despre rușine, dar și despre muntele de voință de care ai nevoie pentru a urca din nou, acolo sus, unde aerul e tare, tare de tot și unde doar vulturii se avântă.

BOOKZONE

CAPITOLUL 1

Chelsea, cocaina și clinica de
reabilitare. „Urci până acolo
sus, dar când cazi, o faci de la
înălțime mare!”

KZ
ZONE

„Piteștiul e dulce, precum Parma, Verona e fascinantă, Milano nu are cum să-ți iasă din gânduri, Torino e orașul muncitoresc, Bucureștiul e periculos, dar Londra e foarte periculoasă.” Așa le răspusesem jurnaliștilor de la *Il Giornale*, când, după câteva săptămâni de ședere în capitala Angliei, mă întrebaseră cum mă simt, comparativ cu celelalte orașe ce-mi fuseseră gazde. Și acesta era adevărul. Evoluasem la echipe mari, cu stadioane pline, în comunități uriașe, dar Parisul, Londra ori New Yorkul nu se comparau cu nimic.

Am semnat cu Chelsea pe 8 august 2003. Clubul abia fusese cumpărat, în iunie, de către miliardarul rus Roman Abramovici, unul dintre cei mai bogați oameni din lume la momentul respectiv. Plătise undeva la 233 de milioane de dolari lui Ken Bates, patronul grupării din 1982. Cu o istorie de aproape un secol, revenise în fotbalul mare în sezonul 1989–1990. Dennis Wise, Ruud Gullit ori Mark Hughes trecuseră pe aici, ca să nu mai vorbim de Dan Petrescu al nostru, care cucerise cu londonezii atât Cupa Cupelor, cât și Supercupa Europei. Apăruse „legiunea italiană”, cu Zola ori Vialli, dar și cu Claudio Ranieri pe banca tehnică.

Acum, însă, Chelsea însemna cu totul altceva. Sau, cel puțin, asta dorea noul boss, Roman Abramovici, un tip care voia să facă din echipă o grupare care să se bată, de la egal la egal, cu „granzii” fotbalului mondial. Omul declara, săptămânal, că va transfera cei mai buni jucători din lume și că „banii nu vor constitui” o problemă. Parma a primit, pentru

mine, 15,8 milioane de lire sterline. Dintre cei 14 jucători achiziționați atunci, doar Hernán Crespo, de la Inter, cu 16,8 milioane, și Claude Makélélé, de la Real Madrid, cu 16 milioane, erau mai scumpi. Dar presa de la noi nu scria că Abramovici dăduse pe mine mai mult decât pe Geremi, venit de pe „Bernabeu”, ori decât pe Verón, ajuns de la Manchester United, ci doar câți bani îmi vor intra în cont. Și azi aud întrebările acelea: „*Îți este teamă de Premier League?*” „*Ai frică de concurență?*” „*Știi ce puternic este vestiarul de la Chelsea?*” Nu, să fie clar, nu-mi tremurau „grisinele”, cum spunem noi, fotbaliștii! Da, Babayaro, Desailly, Lampard, Hasselbaink, Joe Cole, Damien Duff, Melchiot, Petit, John Terry ori Gallas erau nume grele, jucători respectați, dar nu evoluau, toți, pe postul meu, nu? În plus, știam ce pot. Crescusem enorm la Parma, alături de Cesare Prandelli, omul pe care-l alintam „al doilea meu tată”. Mă maturizasem nu numai din punct de vedere fotbalistic, ci și sufletește, mental. În 31 de partide marcasem 18 goluri, lăsasem echipa pe loc de Cupă UEFA – doar „Bobo” Vieri, cu 24 de reușite, era peste mine în clasamentul golgheterilor. Vă dați seama ce însemna să prinzi locul doi în Serie A la „capocannoniere”, în fața unor „grei” precum „Pippo” Inzaghi, Del Piero, Adriano, Claudio „Piojo” López, Totti ori Di Natale?

Așadar, iată-mă în vara lui 2003 pe Stamford Bridge, alături de jucători de 24 de carate, cu un tehnician italian cu care n-ar trebui să am probleme – Ranieri, a iubit, dintotdeauna, românii, să nu uităm că el îl botezase, la Valencia, pe Adrian Ilie, „Cobra”, iar acum, înainte de startul campionatului, declara că „Hasselbaink e precum un rechin, Cole mușcă

asemenea unui leu, iar Adrian Mutu e un prădător de mare clasă, e un șarpe!” –, cu un patron care adăuga: „Cum să nu-i știi golurile? La unele dintre ele m-am uitat cu încetinitorul, ca să le înțeleg!” și cu un oraș, Londra, cu 7,3 milioane de locuitori, gata să mă primească.

La început, toate lucrurile erau bune și frumoase. Presa de acolo scria că Nicolai, fiul lui Abramovici, mă place, că-s jucătorul lui favorit. După

M-am înțeles bine din primul moment cu Ranieri. Era un antrenor care iubea românii, el fusese ce-l care-l poreclise pe Adi Ilie „Cobra”, pe când era tehnicianul său la Valencia.